

Cerība Holandē

Megana Armknehta

Balstīts uz patiesu stāstu

Greisa ir 15 gadus veca meitene, kas Otrā pasaules kara laikā dzīvo Holandē. Karš ir turpinājies ilgu laiku. Cilvēki Holandē cieš badu, un viņi cer, ka karš drīz beigsies.

Pēdējais Otrā pasaules kara gads Holandei bija vissmagākais. Nacisti atņēma pilnīgi visu. Greisa nevarēja iet skolā. Nebija akmeņogļu, ar ko kurināt māju. Greisai un viņas ģimenei, lai neciestu badu, vajadzēja ēst tulpju sīpolus. Tie garšoja *šausmīgi!* Visļauņākais bija tas, ka tētis vēl aizvien bija karagūsteknis.

Taču gaisā virmoja cerība. Cilvēki runāja, ka nacisti zaudēja karu. Un 1945. gada maijā nacisti padevās. Beidzot Holandē atkal bija brīva! Cilvēki svinēja ielās. Tagad Greisa atkal varēja iet skolā. Nebija vairs kareivju, no kuriem baidīties.

Vislabākais bija tas, ka kādu dienu, kad Greisa un viņas brāļi nāca mājās no skolas, viņi redzēja, ka pie mājām plīvo Holandes karogs. Viņi zināja, ka tas varēja nozīmēt tikai vienu.

„Tētis mājās!” Hebers iesaucās.

Greisa un viņas brāļi ieskrēja mājās. Greisa apkampa un samīloja tēti. Arī viņš cieši viņu apkampa. Tas bija tik brīnišķīgi, ka tētis bija mājās.

Drīz pēc tam Holandē sāka ierasties pārtikas, apģērbu un medikamentu sūtījumi. Baznīcas vadītāji Soltleiksītijā

sūtīja daudz krājumu, lai palīdzētu cilvēkiem pēc kara. Greisa pat saņēma jaunu kleitu! Viņa piecus gadus bija valkājusi vienu kleitu, tādēļ bija ļoti priecīga, ka tagad viņai bija jauna kleita.

Pirmo reizi pēc daudziem gadiem Greisai bija pietiekami, ko ēst. Misijas prezidijs un Holandes valdība nolēma sākt kartupeļu projektu, lai izaudzētu vairāk pārtikas. Baznīcas locekļi apkārtējos laukos iestādīja daudz kartupeļu. Rudenī viņiem

būtu tūkstošiem kartupeļu, ko ēst.

„Skaties!” Greisa teica tētim, rādot uz uzdīgušu kartupeļi. „Mēs nekad vairs nebūsim izsalkuši!”

Tētis pamāja, taču nesmaidīja. Viņš teica: „Es runāju ar prezidentu Zapiju. Viņš pateica man, ka pēdējo dienu svētie Vācijā joprojām cieš badu, tāpat kā mēs cietām. Viņi nesaņem palīdzību no valdības, kā mēs saņemam.” Tētis uzlika savu roku Greisai uz pleciem. „Prezidents Zapijs lūdza, lai mēs sūtītu savus kartupeļus Vācijas svētajiem.”

„Atdot mūsu kartupeļus!” Greisa iesaucās. Bet *nacisti* bija no Vācijas! „Viņi var būt pēdējo dienu svētie, tēti, bet viņi tik un tā ir vācieši.”

„Es zinu, tas nav viegli,” tētis teica. „Bet arī viņi ir Dieva bērni. Viņš mīl arī viņus. Es viņiem piedevu to, ka viņi mani sagūstīja. Tas Kungs var mums visiem palīdzēt piedot.”

Greisa paskatījās uz augšu, uz tēti. Viņš bija visdrosmīgākais cilvēks, ko viņa pazina, taču viņa nezināja, vai

viņai bija drosme, lai piedotu tā, kā viņš bija piedēvis. Tad viņa atcerējās vienu no saviem skolotājiem skolā kara laikā. Viņas skolotājs pateica, ka ne visi vācieši bija nacisti un ne visi nacistu karavīri bija ļauni. Un tagad meitenes un zēni Vācijā cieta badu — tieši tāpat, kā tas bija ar Greisu.

Greisa dziļi ieelpoja. „Es saprotu,” viņa sacīja. „Dosim viņiem mūsu kartupeļus.”

Tētis apskāva viņu un pasmaidīja. „Tu esi tik drosmīga meitene. Šī ir grūti izdarāma lieta. Taču mēs esam Jēzus Kristus mācekļi, un tādi ir arī mūsu Vācijas brāļi un māsas.”

Greisa pasmaidīja. Dusmas viņas sirdī pagaisa, un viņa

sajuta mieru un siltumu. Viņa varēja piedot vāciešiem. Un Jēzus spēja viņai palīdzēt viņus arī mīlēt. ■

Autore dzīvo Nūdžersijā, ASV.

Holandes pēdējo dienu svētie nogādāja Vācijas pēdējo dienu svētajiem 70 tonnas kartupeļu un 90 tonnas siļķu. Vēlāk, 1953. gadā, pēc lieliem plūdiem Vācijas svētie nosūtīja krājumus Baznīcas locekļiem Holandē.